

рока пенѣ съ кѣтве и задрѣтве, покрита съ цвѣтни пѣстри чере-
пици. Сичко това бѣ знайно на двамата наши юнаци, които сяка година
си дохождахъ дома на распусть, дохождахъ си пѣши, зашото нѣма-
хъ оште коніе и зашото не бѣ прилично да се дава воля на млади
ученици да вѣдѣтъ на конь. Тѣ посехъ само дълги перчиме, та мо-
жѣше сѣки оруженъ казакъ да ги тегли за тѣхъ. Булба само кога ги
пустихъхъ изъ училиштето прати имъ отъ своето стадо ¹⁾ два млади коня.

Поради дохождането на синоветѣ, Булба заповѣда да свикатъ сич-
китѣ сотници и сичкий чинъ воински, който се намѣри; и кога додохъ
двонца отъ тѣхъ и ссавъ Дмитро Товкатъ, старий неговъ другаръ,
тоя часъ той имъ показа синоветѣ си, говорейки: На, глѣдайте, какви
сѣ юнаци! на сѣчъ нѣтъ скоро да ги пратѣ. „Гостіето поздравихъ и
Булба, и двамата момка, и казахъ имъ, че е добро това и че нѣма по-
харна наука за младъ човѣкъ отъ Запорожската Сѣчъ.“

„Е, нани-братя, ²⁾ нека сѣда сѣки, дѣто му е добръ на тра-
пезата. Е, синковци! най-напрѣдъ да сръбнемъ ракийка!“ така говорѣ-
ше Булба: „Боже благослови! Бѣдете здрави, дѣца: и ти, Остапе, и ти,
Андрея! Дай Боже, сякога да ви спори на войната! да бнете невѣр-
нитѣ, татаритѣ да бнете, кога и ляховетѣ земѣтъ нѣшто да чинѣтъ
наспроти вѣрата ни, то и ляховетѣ да бнете. Подавай си чашката...
што? добра ли е лютицата? А какъ казватъ ракията латински? Това ти
е, синко, прости сѣ биле латинцитѣ, че не сѣ знаеле, има ли ракия
на свѣтътъ. Какъ се казваше тоя, штото е писалъ латински стихове?
Азъ малко разбирамъ книга, та не знамъ: Горацій, или какъ?“

„Вишъ какъвъ е тато!“ помисли си по-старий синъ, Остапъ:
„сичко знае старото куче, а пакъ се преструва.“

„Мене ми се чини, че архимандритѣтъ не е ви давалъ и да номери-
шете ракията.“ говорѣше Булба. „Ама кажете си, синко, здраво ли ви
шлевѣхъ съ брезови млади-зелени прѣчки по гърбѣтъ и по сѣко мѣсто
казанко? А може, като сте веке пообразумѣле, да ви сѣ млатиле и съ
камшикъ? може не само въ сѣбота, а и въ срѣда, и въ четвъртакъ?“

„Не поменувай, тато, това, било, што било!“

„Нека посмѣ сега!“ каже Андрей: „сега нека се закачи пѣкой
само; нека се само мѣрне сега пѣкой татарчуга, ште да помни, какво
нѣшто е казанка сабля!“

1) Табувъ.

2) Нани — Господицъ.